

Noten onder Hoge Raad 11 november 2005, Rechtbank 's Gravenhage 28 april 2005, Rechtbank Rotterdam 9 december 2005, Hof Arnhem 14 juni 2005, Hof 's Hertogenbosch 27 oktober 2005

Citation for published version (APA):

de Groot, G. R. (2006). Noten onder Hoge Raad 11 november 2005, Rechtbank 's Gravenhage 28 april 2005, Rechtbank Rotterdam 9 december 2005, Hof Arnhem 14 juni 2005, Hof 's Hertogenbosch 27 oktober 2005. In H. Battjes, & K. M. Zwaan (Eds.), *Rechtspraak Vreemdelingenrecht 2005* (pp. 193-209). Ars Aequi Libri.

Document status and date:

Published: 01/01/2006

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

Download date: 05 May. 2023

In de bovenstaande zaak ging het om weigering van inschrijving van de akte van een in Nigeria gesloten huwelijk. Blijkbaar waren er stukken van het Ministerie van Buitenlandse Zaken rond een mislukte legalisatieprocedure in de 'probleemlanden'stijl die sinds de bekende uitspraak van de Afdeling van 8 september 2004, RV 2004, 34, m.nt. PB als een 'advies' van de Minister van Buitenlandse Zaken gelden. De Afdeling beslist hier, dat zo'n advies relevant blijft ook al dateert het uit een tijd waarin de jurisprudentie over het rechtskarakter van legalisatie nog niet was omgegaan. (r.o. 2.4.1). Er is geen grond waarom het College zijn oordeel niet op die verklaringen heeft mogen baseren. In de uitspraak van 18 januari 2006 zegt de Afdeling het in r.o. 2.3.1. iets anders: Er is geen grond voor het oordeel dat het College zijn eigen verantwoordelijkheid miskent als de bevindingen uit de 'probleemlanden'procedure zonder meer worden overgenomen..

In deze zaak had de rechtsbijstandverlener zijn/haar proceshouding blijkbaar niet aan de sinds 8 september 2004 ontstane situatie aangepast. Hoewel het sindsdien in beginsel weer mogelijk was gelegaliseerde documenten te verkrijgen werd de oude procedure doorgezet en nog steeds geklaagd over 'bewijsnood'. De Afdeling kan daar blijkbaar niet veel mee. In r.o. 2.4.1 van bovenstaande uitspraak overweegt de Afdeling dat de wederpartij de verklaringen van Buitenlandse Zaken niet meer inhoudelijk heeft bestreden doch zich beroepen op bewijsnood.

Passiviteit is niet alleen voor degene die een buitenlands document inroept af te raden. Ook het College van B & W zal toch wel iets moeten doen. In de zaak van 25 januari 2006 ging het om een document uit een voormalig 'probleem'land, zonder dat er ook een 'probleemlanden'procedure over had plaatsgevonden. Dat feit alleen is onvoldoende om niet tot inschrijving over te gaan.

2. Zie voor een noot van De Groot onder deze uitspraak JB 2005/276.

PB

Nr. 35: identiteitsfraude

Hoge Raad 11 november 2005, R04/127 (mrs Kop, Numann en Bakels).

Een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve (dat wil zeggen de betrokkene niet identificerende) persoonsgegevens zijn opgenomen, kan geen rechtsgevolg hebben.

Art. 14 Rijkswet op het Nederlanderschap

Verzoekers tot cassatie,
tegen

de Staat der Nederlanden, verweerder in cassatie

Hoge Raad

1. Het geding in feitelijke instantie
Met een op 30 maart 2004 ter griffie van de rechtbank te 's-Gravenhage ingediend verzoekschrift hebben verzoekers tot cassatie – verder te noemen: verzoekers – zich gewend tot die rechtbank en verzocht vast te stellen dat zij in het bezit zijn van de Nederlandse nationaliteit.

Verweerder in cassatie – verder te noemen: de Staat – heeft het verzoek bestreden.

De rechtbank heeft bij beschikking van 21 oktober 2004 het verzoek afgewezen.

De beschikking van de rechtbank is aan deze beschikking gehecht (niet opgenomen; *red.*).

2. Het geding in cassatie

Tegen de beschikking van de rechtbank hebben verzoekers beroep in cassatie ingesteld. Het cassatie-rekest is aan deze beschikking gehecht (niet opgenomen; *red.*) en maakt daarvan deel uit.

De Staat heeft verzocht het beroep te verwerpen.

De conclusie van de Advocaat Generaal L. Strikwerda strekt tot verwerping van het beroep.

De advocaat van verzoekers heeft bij brief van 22 juni 2005 op die conclusie gereageerd.

3. Beoordeling van het middel

3.1 In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

(i) In 1992 zijn verzoekers onder 1 en 2 met hun (toen nog allen) minderjarige kinderen als vluchtelingen vanuit Irak naar Nederland gekomen.

(ii) Uit angst dat het gebruik van hun echte namen negatieve gevolgen zou hebben voor hun in Irak achtergebleven familieleden, hebben zij bij hun aanvraag om als vluchteling tot Nederland te worden toegelaten alsmede bij hun aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, niet hun juiste namen opgegeven. Verzoekers onder 1 en 2 hebben indertijd een aanvraagformulier ondertekend waarop zij worden aangeduid met de namen: A (verzoeker onder 1), geboren te Zakho op 1 juli 1963, en B (verzoekster onder 2), geboren te Zakho op 1 juli 1966.

(iii) Bij aanvang van hun verhoor op 19 oktober 1992 hebben zij verklaard dat hun namen niet juist waren vermeld en dat hun werkelijke namen zouden zijn: A1 (verzoeker onder 1) en B1 (verzoekster onder 2); de opgegeven geboortedata zouden wel juist zijn.

(iv) Op 10 april 1997 hebben verzoekers onder 1 en 2 een verzoek om naturalisatie ingediend. Zij hebben daarbij gebruik gemaakt van de hierboven onder (ii) genoemde namen en geboortedata, dus A en B; geboren op onderscheidenlijk 1 juli 1963 en 1 juli 1966. Bij Koninklijk Besluit van 6 november 1997 is aan de personen met deze namen het Nederlanderschap verleend.

(v) verzoekers zijn inmiddels in het bezit van Iraakse identiteitskaarten waaruit blijkt dat hun werkelijke namen luiden X (verzoeker onder 1) en Y (verzoekster onder 2) en hun geboortedata onderscheidenlijk 1 juli 1965 en 1 juli 1967 zijn.

(vi) De Immigratie en Naturalisatiedienst heeft bij brief van 1 december 2003 aan (de raadsman van) verzoekers meegedeeld dat het hierboven onder (iv) bedoelde Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers en hun kinderen, nu daarin hun juiste persoonsgegevens niet zijn opgenomen.

3.2 Verzoekers hebben op de voet van art. 17 Rijkswet op het Nederlanderschap een verzoekschrift ingediend bij de rechtbank te 's Gravenhage ter vaststelling van hun Nederlanderschap. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen en heeft daartoe onder meer geoordeeld dat het Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers, nu daarin niet de juiste persoonsgegevens zijn opgenomen.

3.3 Het middel dat ten betoge strekt dat een naturalisatiebesluit waarin onjuiste persoonsgegevens zijn opgenomen wél rechtsgevolg heeft, mits duidelijk is – zoals in het onderhavige geval – op welke personen het besluit het oog heeft gehad, gaat uit van een onjuiste rechtsopvatting. Een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve persoonsgegevens zijn opgenomen, identificeert – behoudens bijzondere omstandigheden waaromtrent door de rechtbank in deze niets is vastgesteld – betrokkene immers niet, en heeft daarom geen rechtsgevolg. Het betoog dat het bestaan van de mogelijkheid van intrekking van art. 14 RWN meebrengt dat een naturalisatiebesluit niet zonder rechtsgevolg kan zijn, gaat niet op. Art. 14 RWN ziet op gevallen waarin het Nederlanderschap daadwerkelijk door het naturalisatiebesluit is verkregen en niet op gevallen waarin het naturalisatiebesluit met valse of fictieve personalia is verkregen, en dus rechtsgevolg mist. Het middel faalt.

4. Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

(...; red.)

Conclusie A-G Strikwerda

1. In deze zaak, betreffende een verzoek tot vaststelling van het Nederlanderschap op de voet van art. 17 van de Rijkswet op het Nederlanderschap, gaat het om de vraag of een naturalisatiebesluit dat met gebruikmaking van valse persoonsgegevens is aangevraagd, rechtsgevolg heeft ten aanzien van de aanvrager.

2. De feiten waarvan in cassatie dient te worden uitgegaan, treft men aan in r.o. 2.1 t/m 2.3 van de beschikking van de rechtbank. Zij komen op het volgende neer.

(i) In 1992 zijn verzoekers tot cassatie sub 1 en 2 met hun (toen nog allen) minderjarige kinderen als vluchtelingen vanuit Irak naar Nederland gekomen.

(ii) Uit angst dat het gebruik van hun echte namen negatieve gevolgen zou hebben voor hun in Irak achtergebleven familieleden, hebben zij bij hun aanvraag om als vluchteling tot Nederland te worden toegelaten alsmede bij hun aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, niet hun juiste namen opgegeven. Verzoekers sub 1 en 2 hebben intendant een aanvraagformulier ondertekend waarop zij worden aangeduid met de namen: A (verzoeker sub 1), geboren te Zakho op 1 juli 1963 en B (verzoekster sub 2), geboren te Zakho op 1 juli 1966.

(iii) Bij aanvang van hun verhoor op 19 oktober 1992 hebben zij verklaard dat hun namen niet juist zijn weergegeven en dat hun werkelijke namen zouden zijn: A1 (verzoeker sub 1) en B1 (verzoekster sub 2); de opgegeven geboortedata zouden wel juist zijn.

(iv) Op 10 april 1997 hebben verzoekers sub 1 en 2 een verzoek om naturalisatie ingediend. Zij hebben daarbij gebruik gemaakt van de hierboven onder (ii) genoemde namen en geboortedata, dus A en B, geboren op resp. 1 juli 1963 en 1 juli 1966. Bij Koninklijk Besluit van 6 november 1997 is aan de personen met deze namen het Nederlanderschap verleend.

(v) Verzoekers zijn inmiddels in het bezit van Iraakse identiteitskaarten waaruit blijkt dat hun werkelijke namen luiden X (verzoeker sub 1) en Y (verzoekster sub 2). Hun geboortedata zijn resp. 1 juli 1965 en 1 juli 1967.

3. Nadat de Immigratie en Naturalisatiedienst bij brief van 1 december 2003 aan de raadsman van verzoekers had medegedeeld dat het hierboven onder 2.(iv) bedoelde Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers en hun kinderen, nu daarin hun juiste persoonsgegevens niet zijn opgenomen, hebben verzoekers op 30 maart 2004 op de voet van art. 17 RWN een verzoekschrift ingediend bij de rechtbank 's Gravenhage ter vaststelling van hun Nederlanderschap.

5. Thans verweerd in cassatie, hierna: de Staat, heeft bij brief van 27 mei 2004 aan de rechtbank als zijn standpunt kenbaar gemaakt dat het verzoek dient te worden afgewezen.

6. Nadat de mondelinge behandeling van het verzoekschrift had plaatsgevonden op 23 september 2004, heeft de rechtbank bij beschikking van 21 oktober 2004 het verzoek afgewezen. Zij was van oordeel dat het Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aanzien van verzoekers, nu daarin niet de juiste persoonsgegevens zijn opgenomen (r.o. 2.4).

7. Verzoekers zijn op de voet van art. 18 lid 2 RWN (tijdig) in cassatie gekomen tegen de beschikking van de rechtbank met één middel. De Staat heeft een verweerschrift ingediend en daarbij het middel bestreden en geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep.

8. Het middel keert zich met een rechtsklacht tegen het oordeel van de rechtbank dat het Koninklijk Besluit van 6 november 1997 geen rechtsgevolg heeft ten aan-

zien van verzoekers, nu daarin niet de juiste persoonsgegevens zijn opgenomen, en verdedigt het standpunt dat een naturalisatiebesluit waarin onjuiste persoonsgegevens zijn opgenomen wél rechtsgevolg heeft, mits duidelijk is – zoals in het onderhavige geval – op welke personen het besluit het oog heeft gehad.

9. De door het middel verdedigde opvatting kan m.i., om een aantal redenen niet als juist worden aanvaard.

10. In de eerste plaats lijkt het middel uit het oog te verliezen dat onder de geadresseerde van een beschikking, zoals het onderhavige naturalisatiebesluit, is te verstaan 'degene voor wie de beschikking in het bijzonder rechten of verplichtingen in het leven roept, dan wel te niet doet gaan'. Zie P.J.J. van Buuren, Kring van belanghebbenden, dies. 1978, blz. 75. Zie voorts M.B. Koetsier, 'Belanghebbende' volgens de rechtsprekende Afdelingen van de Raad van State, preadvies VAR 1992, blz. 117; J.C.A. de Poorter, De belanghebbende, diss. 2003, blz. 159 e.v. Geadresseerden van het onderhavige naturalisatiebesluit zijn A, geboren op 1 juli 1963, en B, geboren op 1 juli 1966. Nu deze personen, naar achteraf is gebleken, niet bestaan, mist het besluit rechtsgevolg; niet-bestaande personen kunnen niet tot Nederlander worden genaturaliseerd. Geadresseerden van het besluit zijn niet X, geboren op 1 juli 1965 (verzoeker sub 1), en Y, geboren op 1 juli 1967 (verzoeker sub 2), nu de rechtbank – onbestreden in cassatie – heeft vastgesteld dat de personalia waaronder zij het verzoek om naturalisatie hebben ingediend vals zijn en het gebruik van deze valse personalia diende om hun werkelijke namen (Lees: identiteit) te verhuilen (r.o. 2.4). Ten aanzien van hen roept het besluit derhalve geen rechten in het leven; het heeft ten aanzien van hen geen rechtsgevolg: Vgl. Handleiding bij de Rijkswet op het Nederlanderschap, losbl., Art. 14 lid 1, aant. 2.1, met verwijzing naar (vaste) rechtspraak van de rechtbank 's Gravenhage.

11. In de tweede plaats kan de door het middel verdedigde opvatting niet als juist worden aanvaard, omdat het aanvragen van naturalisatie met gebruikmaking van valse of fictieve persoonsgegevens in de weg staat aan een behoorlijk onderzoek naar de antecedenten van de naturalisandus. Zo bepaalt art. 9 lid 1, aanhef en onder a, RWN dat het verzoek om naturalisatie wordt afgewezen indien op grond van het gedrag van de verzoeker ernstige vermoedens bestaan dat hij gevaar oplevert voor de openbare orde, de goede zeden, of de veiligheid van het Koninkrijk. Indien de werkelijke identiteit van de naturalisandus onbekend blijft doordat het verzoek om naturalisatie wordt ingediend met gebruikmaking van valse of fictieve personalia, wordt is een behoorlijk antecedentenonderzoek niet goed mogelijk.

12. Het oordeel van de rechtbank is derhalve juist: een naturalisatiebesluit waarin valse of fictieve (dat wil zeggen de betrokkene niet identificerende) persoonsgegevens zijn opgenomen, kan geen rechtsgevolg hebben. Daarbij verdient aantekening dat in andere gevallen van foutieve persoonsgegevens aan het na-

turalisatiebesluit rechtsgevolg niet steeds hoeft te worden ontzegd. Te denken valt aan gevallen waarin de opgegeven naam of andere persoonsgegevens een kennelijke verschrijving bevatten of als gevolg van transcriptieproblemen zijn verbasterd, of aan gevallen waarin de opgegeven naam een naam is waaronder de naturalisandus (ook) bekend staat en door hem – volgens het toepasselijke recht – bevoegdlijk is gevoerd. In deze gevallen betreffen de vermelde gegevens de naturalisandus en kunnen hem ook identificeren. Zie ook HR 21 november 1997, NJ 1998, 283 m.nt. GRdG.

13. In de toelichting op het middel wordt nog gewezen op de in art. 14 lid 1 RWN voorziene mogelijkheid tot intrekking door de Minister van de verkrijging of verlening van het Nederlanderschap, indien zij berust op een door de betrokken persoon gegeven valse verklaring of bedrog, dan wel op het verzuigen van enig voor de verkrijging of verlening relevant feit. Voor zover het middel wil betogen dat het bestaan van de mogelijkheid van intrekking impliceert dat een naturalisatiebesluit niet zonder rechtsgevolg kan zijn, faalt dit betoog. Art. 14 lid 1 RWN ziet op gevallen waarin het Nederlanderschap daadwerkelijk door het naturalisatiebesluit is verkregen, doch niet op gevallen waarin het naturalisatiebesluit met valse of fictieve personalia is verkregen, en dus rechtsgevolg mist. Vgl. Handleiding bij de Rijkswet op het Nederlanderschap, losbl., Art. 14 lid 1, aant. 2.1. overigens is niet ondenkbaar dat de Minister een naturalisatiebesluit dat met valse of fictieve persoonsgegevens is verkregen, óók nog intrekt, namelijk in het geval waarin de naturalisandus gebruik heeft gemaakt van persoonsgegevens van een bestaande andere persoon. In een zodanig geval heeft het naturalisatiebesluit geen rechtsgevolg ten opzichte van de naturalisandus, doch wellicht wel ten opzichte van die andere persoon, indien deze zich ten bewijze van zijn Nederlanderschap op het naturalisatiebesluit beroept. In dat geval zou intrekking van het naturalisatiebesluit op haar plaats kunnen zijn. De vraag of de tekst van

art. 14 lid 1 RWN deze intrekking toestaat kan hier verder in het midden blijven, nu het geval waarin de naturalisandus gebruik heeft gemaakt van persoonsgegevens van een bestaande andere persoon, in de onderhavige zaak niet aan de orde is.

14. Het middel zal, zo volgt, geen doel kunnen tref-

De conclusie strekt tot verwerping van het beroep.
(...; red.)

Zie de noot onder nr. 36.

Nr. 36: identiteitsfraude

Rechtbank 's-Gravenhage 28 april 2005, nr. 234107 (mr. Punt).

Het standpunt van de Staat dat er geen Nederlanderschap wordt verloren, omdat dit – los van artikel 14 RWN – geacht wordt nimmer te zijn verkregen, druist aldus in tegen de rechtszekerheid die met de invoering van genoemd artikel 14, in het bijzonder lid 3, werd beoogd. Dat standpunt kan dan ook niet worden aanvaard. Met een en ander is een onthouding van rechtsgevolg – die volledig terugwerkt – aan een naturalisatie-KB niet te rijmen, aangezien die wijze van verlies van het Nederlanderschap in het geheel niet in de RWN is geregeld.

Art. 14 Rijkswet op het Nederlanderschap

A., verzoeker,
tegen
de Staat der Nederlanden, verweerder

1. De procedure

1.1. Verzoeker heeft op 20 december 2004 een verzoekschrift ingediend waarin hij de rechtbank verzoekt vast te stellen dat hij sinds 11 juni 1999 in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit.

1.2. De Staat heeft bij brief van 28 februari 2005 zijn standpunt kenbaar gemaakt. Hij meent dat het verzoek dient te worden afgewezen.

1.3. De mondelinge behandeling van het verzoekschrift heeft plaats gevonden op 7 april 2005. Mr. M. Wiersma is namens verzoeker verschenen. Namens de Staat is mr. drs. A. Onotafe- Nederveen verschenen.

2. De beoordeling

2.1. Verzoeker is op (...) 1964 te Svirse (voormalig Joegoslavië) geboren. Op 1 december 1963 heeft hij onder de personalia A 2, geboren op (...) 1964 te Podujevo (Joegoslavië) in Nederland verzocht om toegelaten te worden als vluchteling en heeft hij een verblijfsvergunning aangevraagd. Deze vergunning is hem per 1 december 1996 verleend. Vervolgens heeft hij op 2 april 1999 bij de gemeente Spijkenisse een verzoek om naturalisatie ingediend. Bij Koninklijk Besluit van 11 juni 1999 is het Nederlanderschap verleend aan A 2.

2.2. Naar aanleiding van op 27 mei 2004 bij het Ministerie voor vreemdelingenzaken en Integratie binnengekomen informatie is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken onderzoek gedaan naar de identiteit van verzoeker. Daaruit is vervolgens gebleken dat verzoeker niet A 2, is geheten, maar A 1. Ook is uit dit onderzoek komen vast te staan dat de door hem opgegeven geboorteplaats en de namen van zijn ouders niet juist zijn. Verzoeker is uiteindelijk bij brief van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 25 oktober 2004 bericht dat het Koninklijk Besluit van 11 juni 1999, waarbij aan A 2 het Nederlanderschap

werd verleend, geen rechtsgevolg heeft, omdat de persoon die in het betreffende besluit wordt vermeld een andere persoon is dan verzoeker.

2.3. Verzoeker voert het volgende aan.

– Hij heeft in 1993 onder gedeeltelijk valse personalia aangevraagd. Hij deed dit omdat hij wilde voorkomen dat hij zou worden teruggezonden naar Duitsland, in welk land hij reeds asiel had aangevraagd. Op zijn asielaanvraag in Duitsland was nog niet beslist. Hij was echter niet in staat de uitkomst van de procedure aldaar nog langer af te wachten, omdat hij zich een gevangene voelde. Indien hij de kazeme in het voormalig Oost-Berlijn waar hij was geplaatst in afwachting van een beslissing op zijn aanvraag, verliet, werd hij – op basis van zijn uiterlijk – bedreigd door neonazi's. Vervolgens was er geen weg meer terug en moest hij wel verder leven onder die gedeeltelijk valse personalia. Er bestaat echter geen twijfel over dat met de personalia welke staan vermeld in het naturalisatie KB van 11 juni 1999, wordt verwezen naar verzoeker.

– Uit de Rijkswet op het Nederlanderschap (RWN) kan niet worden afgeleid dat naturalisatie betrekking zou hebben op een naam en niet op een persoon. Het onthouden van rechtsgevolg aan het betreffende KB heeft het onpraktische en onwenselijke resultaat dat verzoeker, die feitelijk in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit, het Nederlanderschap wordt ontnomen zonder dat daaraan enige belangenafweging is vooraf gegaan. Artikel 14 RWN staat daaraan in de weg.

– Nu het land waarvan verzoeker de nationaliteit had (Joegoslavië) niet langer bestaat, is het onduidelijk of verzoeker in aanmerking komt voor de nationaliteit van de nieuw gevormde staat. Het is daarom niet uitgesloten dat verzoeker staatloos is geworden.

– Tenslotte moet de intrekking van verzoekers nationaliteit gezien worden als een sanctie. Uit art. 6 EVRM vloeit voort dat een sanctie in overeenstemming met de ernst en de verwijtbaarheid van de overtreding dient te worden vastgesteld. Nu door de minister zonder belangenafweging wordt geconstateerd dat naturalisatie nooit heeft plaats gevonden, is toetsing door de rechter onmogelijk gemaakt.

2.4. Verweerder heeft een en ander gemotiveerd bestreden.

2.5. De rechtbank overweegt als volgt.

Sinds de inwerkingtreding van de herziene RWN op 1 april 2003 heeft de Minister op grond van het bepaalde in artikel 14 lid 1 RWN de mogelijkheid de verkrijging of verlening van het Nederlanderschap in te trekken, indien deze berust op een door de betrokken persoon gegeven valse verklaring of bedrog, dan wel op het verzwijgen van enig voor de verkrijging of verlening relevant feit, óók indien gepleegd vóór 1 april 2003. De intrekking van het Nederlanderschap werkt op grond van artikel II van de Overgangsbepalingen niet verder terug dan tot en met het tijdstip waarop de herziene RWN in werking is getreden. De intrekking is niet mogelijk indien sedert de verkrijging of verle-

ning een periode van twaalf jaar is verstreken, behoudens indien de betrokken persoon is veroordeeld voor misdrijven als bedoeld in de Wet oorlogsfraude, de Uitvoeringswet folteringsverdrag en de Uitvoeringswet genocideverdrag.

2.6. De vraag is aan de orde of de invoering van artikel 14 RWN per 1 april 2003 zich verzet tegen het alsnog van rechtswege wegvallen van het rechtsgevolg dat is verbonden aan een naturalisatie-KB met terugwerkende kracht tot de datum van dat KB, ingeval na de inwerkingtreding van dat artikel 14 is gebleken dat de aanvrager van de naturalisatie zijn/haar aanvraag destijds bewust heeft doen steunen op onjuiste personalia.

2.7. De rechtbank is van oordeel dat de vraag bevestigend moet worden beantwoord, op grond van het navolgende.

2.8. Lid 3 van dat art. 14 bepaalt: 'Het Nederlanderschap wordt niet verloren dan krachtens een van de bepalingen van dit hoofdstuk.' In de Tweede Kamer merkte staatssecretaris Cohen op 17 februari 2000 (Handelingen TK 51-3631) bij de behandeling van het betrokken wetsvoorstel 25891 het volgende op:

'Het maatschappelijk belang van het bezit van een nationaliteit is groot. De verkrijging en het verlies ervan moeten met de grootst mogelijke zorgvuldigheid en met de grootst mogelijke zekerheid behandeld worden. Zekerheid, zowel over het feit van de verkrijging of het verlies, als over het tijdstip waarop die verkrijging of dat verlies intreedt... Ook bij het verlies van het Nederlanderschap moet die zekerheid in acht worden genomen. De artikelen 14 en 15 trachten dat te garanderen.'

2.9. Het standpunt van de Staat dat er geen Nederlanderschap wordt verloren, omdat dit – los van artikel 14 RWN – geacht wordt nimmer te zijn verkregen, druist aldus in tegen de rechtszekerheid die met de invoering van genoemd artikel 14, in het bijzonder lid 3, werd beoogd. Dat standpunt kan dan ook niet worden aanvaard. Met een en ander is een onthouding van rechtsgevolg – die volledig terugwerkt – aan een naturalisatie-KB niet te rijmen, aangezien die wijze van verlies van het Nederlanderschap in het geheel niet in de RWN is geregeld. Die rechtsfiguur beruiste op jurisprudentie van deze rechtbank die voorafgaand aan de inwerkingtreding van dat artikel 14 is ontwikkeld, toen de RWN nog niet de mogelijkheid kende om een naturalisatie-KB in te trekken, indien (blijkt dat) de naturalisatie op basis van valse personalia werd verkregen.

2.10. Gegeven dat verzoekers naturalisatie niet is ingetrokken – waartoe het bekend worden van de valsheid van zijn personalia eventueel aanleiding zou kunnen geven – is het verzoek gegrond.

2.11. De rechtbank zal haar beschikking – zoals gevraagd – uitvoerbaar bij voorraad verklaren op de voet van artikel 288 Rv. en zal de Staat in de kosten veroordelen.

3. Beschikkende

De rechtbank:

- stelt vast dat A 1 vanaf 11 juni 1999 in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit; (...; red.)

Noot

1. Sinds jaar en dag oordeelde de rechtbank Den Haag, dat ingeval van identiteitsfraude bij naturalisatie de fraudeur het Nederlanderschap niet had verworven (zie bijvoorbeeld reeds rechtbank Den Haag 4 januari 1989, waarover kritisch G.R. de Groot, *Handboek nieuw nationaliteitsrecht*, Deventer: Kluwer 2003, p. 350). De 'echte' personalia van de fraudeur stonden immers niet in het naturalisatie-KB. Indien de in het KB vermelde personalia wel betrekking hadden op een andere persoon, heeft ook die ander het Nederlanderschap echter niet verworven, omdat betrokkene geen verzoek tot naturalisatie had ingediend. Dit standpunt van de rechtbank Den Haag was interessant, daar de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: RWNed) in de versie van 1985 geen mogelijkheden bood om de naturalisatie tot Nederlander na ontdekking van fraude op andere wijze ongedaan te maken.

2. Vanaf 1 april 2003 veranderde de situatie evenwel. Sindsdien voorziet art. 14 lid 1 RWNed in de mogelijkheid om een naturalisatie of verwerving van het Nederlanderschap door bevestiging van een optieverklaring met terugwerkende kracht in te trekken, indien fraude wordt ontdekt. De intrekking geschiedt door ministeriële beschikking. De minister dient alvorens tot intrekking van het Nederlanderschap over te gaan een afweging tussen de betrokken belangen en omstandigheden te maken, waarbij ondermeer wordt gelet op de ernst van de fraude, de gevolgen van het verlies van het Nederlanderschap, het feit of het verlies al dan niet tot staattoosheid leidt en de tijd die sinds de fraude is verlopen. Indien de fraude op meer dan één persoon betrekking had (bijvoorbeeld een echtpaar werd genaturaliseerd en hun kinderen zijn meegenaturaliseerd), dan dient die afweging ten aanzien van elke betrokken persoon afzonderlijk te geschieden.

3. De vraag lag voor de hand, of de oude jurisprudentie van de rechtbank Den Haag over identiteitsfraude nog van belang bleef, nu deze nieuwe intrekkingsmogelijkheid was geschapen. Aanvankelijk handhaafde de rechtbank Den Haag de oude visie (zie bijvoorbeeld rechtbank Den Haag 21 oktober 2004, blijkend uit de uitspraak van de HR 11 november 2005, RV 2005, 35). Op 28 april 2005 ging de rechtbank Den Haag evenwel om (zie over die beslissing JV 2005/420, m.nt. RdG).

4. Intussen was evenwel beroep in cassatie ingesteld tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag van 21 oktober 2004 (waarin nog de oude lijn betreffende de identiteitsfraude werd gevolgd). Op 11 november 2005 kwam de Hoge Raad tot de conclusie, dat ingeval van identiteitsfraude geen sprake is van verwerving van het Nederlanderschap. De Hoge Raad bevestigd

dus de oude jurisprudentie van de rechtbank Den Haag en neemt dus impliciet stelling tegen de beslissing van die rechtbank d.d. 28 april 2005.

5. Ik betreur deze beslissing van de Hoge Raad zeer (zie ook JV 2006/2, m.nt. RdG). Het standpunt van de Hoge Raad inzake identiteitsfraude leidt tot bottebijl-werk, terwijl toepassing van art. 14 lid 1 Rwned maatwerk mogelijk zou maken. Onderstreept zij – naar ik hoop ten overvloede – dat identiteitsfraude zondermeer onder de werking van art. 14 lid 1 Rwned kan worden gebracht, zonder de woorden van die bepaling ook maar enigszins geweld aan te doen.

6. Maatwerk met behulp van art. 14 lid 1 Rwned verdient ook in geval van identiteitsfraude de voorkeur wegens ondermeer de volgende gronden:

a. Er zijn vele soorten en maten van identiteitsfraude. Het komt voor dat de personalia op alle punten vals zijn. Dat gebeurt met name indien iemand de personalia (en papieren) van een andere persoon heeft 'overgenomen'. Frequent gebeurt het evenwel, dat de personalia niet in alle opzichten vals zijn, maar gefraudeerd is ten aanzien van één of meer onderdelen van de personalia (voornaam, geslachtsnaam, geboortedatum, geboorteplaats, geboorteland, huwelijksdatum). Moet reeds in geval van fraude ten aanzien van bijvoorbeeld uitsluitend de geboortedatum tot identiteitsfraude worden geconcludeerd en derhalve tot het resultaat worden gekomen dat betrokkene het Nederlandschap niet heeft verworven? Een dergelijke stap gaat heel ver. Maar biedt de visie van de Hoge Raad in een dergelijk geval ruimte voor nuanceringen? Het wil me voorkomen van niet. Een aanpak via art. 14 lid 1 Rwned zou daarentegen wel de mogelijkheid bieden om rekening te houden met de aard en omvang van de identiteitsfraude.

b. Denkbaar is, dat identiteitsfraude pas na zeer lange tijd wordt ontdekt. Dat kan gebeuren, doordat één van de bij de fraude betrokkenen pas na vele, vele jaren informatie lekt naar bij de naturalisatie of bevestiging van een optieverklaring betrokken autoriteiten. Ook verrassend DNA-onderzoek kan het begin van de ontdekking van een lang verborgen gebleven identiteitsfraude zijn. Bekend is het geval van de in 1845 in Nederland gestorven Karl Naundorff, die stelde de verdwenen dauphin van Frankrijk (zoon van de geëxecuteerde koning Lodewijk XVI en zijn eveneens onthoofde echtgenote Marie-Antoinette) te zijn. Zijn nakomelingen kregen zelfs het recht om de naam 'de Bourbon' te voeren. Pas enkele jaren geleden kon door vergelijking van DNA-materiaal onomstotelijk worden vastgesteld, dat betrokkene geen zoon van de vermoorde koning kon zijn geweest. Stel, dat een dergelijk bewijs wordt geleverd ten aanzien van een in het verre verleden genaturaliseerd persoon, dan zou de visie van de Hoge Raad ten aanzien van identiteitsfraude er toe leiden, dat alle personen wier Nederlandschap afhankelijk is van de geldigheid van de naturalisatie, plotseling geconfronteerd worden met de gevolgtrekking, dat deze naturalisatie zonder rechtsgevolg was.

Het Nederlandschap van deze personen blijkt dan op een fout te berusten. Slechts een spoednaturalisatie kan dan nog soelaas bieden.

c. Uitermate pijnlijk zijn met name gevallen, waarin de identiteitsfraude niet geschiedde door betrokkene zelf, maar door diens wettelijk vertegenwoordiger, vaak zonder dat betrokkene zich daarvan op het moment van de fraude van bewust kon zijn. Drie gevallen, waarmee ik onlangs – indirect – werd geconfronteerd, wil ik bij wijze van voorbeeld kort schetsen. Een Turks echtpaar heeft – om mij onduidelijke redenen – het geboortjaar van hun beide zonen fout opgegeven. Volgens de GBA-gegevens en volgens de gegevens in het naturalisatie-KB krachtens welk zij met hun ouders zijn meegenaturaliseerd zijn zij thans 11 respectievelijk 12 jaar. Zelf stellen ze 18, respectievelijk 19 te zijn. Zij vragen nu zelf correctie van de leeftijdsgegevens in het GBA, omdat zij graag hun rijbewijs willen halen. Ook zonder nader onderzoek is evident, dat de officieel geregistreerde leeftijd niet kan kloppen. Zijn zij Nederlander geworden, ondanks de gepleegde fraude? Bitter is in casu, dat er geen twijfels bestaan ten aanzien van de personalia van de ouders, zoals deze staan vermeld in het naturalisatie-KB.

Een uit een Afrikaans land afkomstige moeder is met een pas geboren tweeling naar Nederland gekomen. Moeder en kinderen hebben hier asiel gekregen en zijn inmiddels genaturaliseerd. De identiteitsfraude komt aan het licht, nu één van de tweeling (inmiddels 12 jaar oud) stelt een jongen te zijn en niet – zoals uit – de GBA-gegevens blijkt – een meisje. Nader onderzoek brengt aan het licht, dat wellicht ook de geboorteplaats, geboorteland en naam van de vader niet kloppen. Moeder zit intussen al vele jaren in een psychiatrische kliniek.

Een kind van tot Nederlanders genaturaliseerde personen neemt contact op met een advocaat en meldt, dat zijn 'ouders' hebben gezegd niet zijn ouders te zijn, maar hem vroeger naar Nederland te hebben laten overkomen om meer kinderbijslag te kunnen krijgen. Zijn ware identiteit is onbekend, maar hij is in elk geval geen kind van het desbetreffende echtpaar. Ook de vermelding van zijn naam en verdere personalia in het naturalisatie-KB van zijn 'ouders', waarin hij werd meegenaturaliseerd, zijn daarom onjuist. Inmiddels heeft het kind een baantje en woont zelfstandig. De 'ouders' eisen nu van hem een maandelijkse betaling van 300 Euro. Indien hij dit niet betaalt, zullen zij zijn valse identiteit naar de IND laten lekken. Is de betrokken jongeman nu Nederlander? Of dreigt een gedwongen terugkeer naar het land van oorsprong?

In al deze gevallen is sprake van ten dele zeer ernstige identiteitsfraude. De visie van de Hoge Raad inzake identiteitsfraude leidt er in al deze gevallen toe, dat zou moeten worden geconcludeerd dat betrokkenen geen Nederlanders zijn geworden. Deze conclusie bevredigt echter allerminst. De desbetreffende gevolgtrekking kan evenwel slechts door (spoed)naturalisatie worden gecorrigeerd.

7. In het licht van het voorgaande herhaal ik nog eens, dat ik de beslissing van de Hoge Raad betreuenswaardig vind. Ik roep derhalve de wetgever op om art. 14 RvNed te wijzigen en de problematiek van de identiteitsfraude heel uitdrukkelijk onder het toepassingsgebied van art. 14 lid 1 te brengen.

8. RV 2005, 35 is eerder gepubliceerd als JV 2006/2, m.nt. RdG; RV 2005, 36 is eerder gepubliceerd als JV 2005/420, m.nt. RdG.

RdG

Nr. 37: versnelde naturalisatie van topsporters

Rechtbank Rotterdam 9 december 2005, AWB 05/4447 RWNL (mr. Van 't Laar).

De afwijzing van het verzoek om versnelde naturalisatie van Kalou is onzorgvuldig voorbereid en berust niet op een deugdelijke motivering. Verweerder heeft geen motivering gegeven waarom de termijn van twee jaar die eiser in Nederland verblijft te kort zou zijn. Ook is daarvoor geen grondslag in de handleiding te vinden. Verweerder had niet zonder nader onderzoek naar de mate van inburgering voorbij kunnen gaan aan de positieve aanknopingspunten en tot het oordeel kunnen komen dat eiser niet voldoende is ingeburgerd. De wijziging per 1 april 2003 ten aanzien van het inburgeringsvereiste betreft de invoering van de naturalisatie-toets. Het betreft een middel om te toetsen of voldaan wordt aan het wettelijk vereiste van inburgering. Nu het topsportersbeleid niet is gewijzigd sedert 1 april 2003, vindt deze overweging geen grondslag in de wettekst van versnelde naturalisatie dan wel een wijziging van het topsportersbeleid, zodat deze overweging niet berust op een deugdelijke motivering. Voorts is verweerder in het bestreden besluit niet ingegaan op eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel.

Artt. 8 en 10 Rijkswet op het Nederlanderschap

A., eiser,
tegen
de minister van Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder

1. Ontstaan en loop van de procedure

Op 14 oktober 2004 heeft eiser een verzoek tot naturalisatie ingediend.

Bij besluit van 18 mei 2005 heeft verweerder het verzoek om naturalisatie afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 28 juni 2005 bezwaar gemaakt. Op 23 augustus 2005 is eiser gehoord naar aanleiding van zijn bezwaar.

Bij brief van 26 september 2005 heeft eiser beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen van verweerder op zijn bezwaarschrift.

Bij besluit van 29 september 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Gelet op dit besluit (hierna: het bestreden besluit) heeft eiser bij brief van 3 oktober 2005, aangevuld bij schrijven van 9 maart 2005, het petitum van zijn beroep gewijzigd. Op 20 oktober 2005 heeft eiser zijn beroep aangevuld.

Verweerder heeft bij brief van 1 november 2005 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 25 november 2005. Aanwezig waren eiser en zijn gemachtigde. Tevens is verschenen prof. mr. G.R. de Groot, hoogleraar rechtsvergelijking en internationaal privaatrecht aan de universiteit van Maastricht. Voorts is verschenen M. van Basten, bondscoach van het Nederlandse elftal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Toetsingskader

Ingevolge artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c en d van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: RWN) – voor zover hier relevant – komt voor verlening van het Nederlanderschap slechts in aanmerking de verzoeker die tenminste sedert vijf jaren onmiddellijk voorafgaande aan het verzoek in Nederland toelating en hoofdverblijf heeft en die in de Nederlandse samenleving als ingeburgerd kan worden beschouwd op grond van het feit dat hij beschikt over een bij algemene maatregel van rijksbestuur te bepalen mate van kennis van de Nederlandse taal, alsmede van de Nederlandse staatsinrichting en maatschappij, en hij zich ook overigens in de Nederlandse samenleving heeft doen opnemen.

Artikel 10 luidt – voor zover hier relevant – als volgt: ‘Wij kunnen, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, in bijzondere gevallen het Nederlanderschap verlenen met afwijking van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder c en d.’

In de handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlanderschap 2003 (hierna: de handleiding) is onder meer het volgende opgenomen. In paragraaf 1 van de toelichting bij artikel 10 is opgenomen dat dit artikel de mogelijkheid biedt van naturalisatie wanneer aan bepaalde voorwaarden niet is voldaan, waarbij het uitgangspunt is dat er sprake is van een zeer ‘bijzonder geval’. Het moet gaan om gevallen waarin redenen van staatsbelang of andere gewichtige Nederlandse belangen zich voordoen, zoals op het gebied van culturele betrekkingen. Voorts is daar vermeld dat in zijn algemeenheid geldt dat naarmate het staatsbelang groter is en naarmate minder afwijkingsgronden worden aangevoerd, de drempel om artikel 10 toe te passen gemakkelijker te nemen is.

In paragraaf 3 van de toelichting op artikel 10 van de RWN van de handleiding is de zogenaamde topsportersregeling (hierna: topsportersregeling) opgenomen.

Daarin is onder meer opgenomen dat een bijzonder geval zich kan voordoen als blijkt dat de verlening van het Nederlandschap in zodanige mate een Nederlands cultureel belang dient, dat afwijking van één of meer reguliere voorwaarden wordt gerechtvaardigd. Onder een Nederlands cultureel belang wordt tevens verstaan een Nederlands belang op sportgebied. In paragraaf 3.1 is onder meer opgenomen dat om vast te kunnen stellen of met de naturalisatie van verzoeker een Nederlands belang op sportgebied is gediend, de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (hierna: VWS) om advies wordt gevraagd. In paragraaf 3.5 is onder meer opgenomen dat uit het advies van de Staatssecretaris van VWS duidelijk moet worden dat de verzoeker om naturalisatie ex artikel 10 RWN op een kortere termijn dan het geval zou zijn bij een naturalisatie zonder terzijdestelling van één of meer voorwaarden uit de artikelen 8 en 9 RWN, door een Nederlandse sportbond zal en kan worden uitgezonden om als Nederlander voor Nederland deel te nemen aan een internationale wedstrijd. Indien dit uit het advies blijkt, bestaat voldoende Nederlands cultureel belang in de zin van artikel 10 RWN voor een verlening van het Nederlandschap.

3. Standpunten van partijen

3.1. Standpunt van verweerder

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat uit de wetsgeschiedenis en de jurisprudentie blijkt dat artikel 10 RWN zeer terughoudend behoort te worden toegepast. Het betoog van eiser dat verweerder gelet op het beleid zoals neergelegd in de handleiding inzake de toepassing van artikel 10 RWN bij topsporters geen beleidsruimte heeft voor een van het advies van VWS afwijkend standpunt kan niet worden gevolgd. Een positief advies van VWS is onderdeel van de besluitvorming en de beoordeling strekt zich tevens uit over alle overige voorwaarden en aspecten van een verzoek om naturalisatie. Er is geen doorslaggevende betekenis toegekend aan het advies van VWS. In de afweging of sprake is van een zodanig gewichtig Nederlands belang dat dit dient op te wegen tegen het niet voldoen aan twee wettelijke voorwaarden heeft verweerder, mede gezien het restrictieve gebruik van artikel 10 RWN dat het kabinet voorstaat, besloten tot ongegrondverklaring van het bezwaarschrift. Daartoe wordt overwogen dat eiser nog maar 2 jaar onafgebroken in Nederland woont en dat hij niet beschikt over een certificaat naturalisatie-toets. Er wordt geen uitzonderlijk zwaarwegend Nederlands belang gediend met versnelde naturalisatie voor deelname aan het WK voetbal 2006. De afweging om eisers verzoek niet in te willigen is in het bijzonder gebaseerd op het belang dat gehecht wordt aan de voorwaarde tot ingeburgerd zijn in de Nederlandse samenleving. Sinds de invoering van de naturalisatie-toets per 1 april 2003 bevat het beleid op artikel 10 RWN als richtlijn dat van belang is of alleen van de voorwaarde tot afleggen van de naturalisatie-

toets wordt verzoekt of ook andere voorwaarden. Eiser acht het kennelijk niet onwaarschijnlijk dat hij spoedig na verkrijging van de Nederlandse nationaliteit zich zal vestigen in het buitenland. Kennelijk dient eisers verzoek mede tot verbetering van diens internationale marktpositie. Gelet op zijn leeftijd valt niet in te zien waarom eiser niet zou kunnen wachten totdat voldaan wordt aan de reguliere voorwaarden voor naturalisatie. Van een schending van het gelijkheidsbeginsel is geen sprake, nu de twee gevallen van verzoeken versnelde naturalisatie waaraan eiser refereert dateren van voor 1 april 2003, zijnde de datum waarop de naturalisatievereisten zoals thans in geding zijn aangescherpt en de belangenafweging in het kader van artikel 10 RWN daardoor sinds die datum eveneens is gewijzigd.

3.2. Standpunt van eiser

Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder eisers argumenten in bezwaar geheel onbesproken laat waar het gaat om de vraag naar onvoldoende Nederlands belang. Het besluit is derhalve onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd. In het bestreden besluit is een nieuwe overweging omtrent eventuele vestiging in het buitenland opgenomen. Verweerder acht dit kennelijk relevant in het kader van afwijking van het inburgeringsvereiste. Eiser heeft geen plannen zich in het buitenland te vestigen. Hij wil juist in Nederland blijven. Bovendien is dat voor de beoordeling volstrekt irrelevant. Het Nederlands belang, uitkomen voor het Nederlands elftal, wordt daardoor overigens geenszins aangetast. Bovendien zijn de overwegingen in het bestreden besluit daaromtrent feitelijk onjuist in relatie tot de bewoordingen van het bezwaarschrift en bevatten een ongefundeerde implicatie. Verweerder laat daarentegen na zich te bekommeren om het Nederlands belang. Immers, als eiser voor Ivoorkust uit zou komen, schaaft dat het Nederlands voetbal op korte en lange termijn. De wereldvoetbalbond Fifa maakt overstappen van het ene nationale team naar het andere nationale team zeer gecompliceerd, waaronder een wachtermijn van twee jaar, hetgeen ook is opgenomen in de handleiding. De veronderstelling van verweerder dat het Nederlands elftal ook in 2008 van de kwaliteiten van eiser gebruik kan maken, is derhalve onjuist. Ter zitting heeft eiser gewezen op artikel 40 van het Fifa-reglement, inhoudende dat een speler die een officiële A-interland voor een bepaald land heeft gespeeld, nooit meer voor een ander land mag uitkomen. Verweerdens opvatting dat eiser gewoon in Nederland kan blijven voetballen, miskent dat het hier gaat om de belangen van het nationale elftal. Eiser heeft slechts aangegeven wat te verwachten is als hij de Nederlandse nationaliteit niet verkrijgt. Verweerder geeft hieraan een onjuiste interpretatie door te stellen in het bestreden besluit dat hij Nederland zal verlaten na verkrijging van de Nederlandse nationaliteit. Hij heeft zich daarover nimmer uitgelaten, maar daarentegen dat hij in Nederland wil blijven. Overigens is de vraag waar eiser zich ooit zal vestigen irrelevant.

hij zal immers blijven uitkomen voor het Nederlands elftal. Ten onrechte wordt door een mogelijk toekomstig vertrek naar het buitenland een verband gelegd met het inburgeringsvereiste. In de topsport is het zeer gebruikelijk dat al dan niet tijdelijk naar het buitenland vertrokken wordt, dit duidt echter geenszins op een gebrek aan inburgering. Verweerder stelt zonder onderbouwing dat sinds 2003 een groter gewicht toekomt aan de voorwaarde voor inburgering. Noch de handleiding noch het besluit naturalisatietoets biedt hiervoor enige aanleiding. De burgemeester heeft eiser overigens als voldoende ingeburgerd beoordeeld. Ook verweerder heeft blijkens het verslag van de hoorzitting in de bezwaarfase vastgesteld dat eiser het Nederlands redelijk beheerst. Eiser wijkt voorts in het geheel niet sterk af van de voorwaarden, zodat de motivering van het besluit omtrent de mate van afwijking van de reguliere voorwaarden voor naturalisatie niet helder is. In bezwaar heeft eiser prof. G.R. de Groot als deskundige opgeroepen, maar heeft diens verklaring geheel onbesproken gelaten. Voorts heeft verweerder geen overweging gewijd aan het verzoek van eiser om advies te vragen aan de Raad van State. Voorts gaat verweerder voorbij aan het feit dat in het verleden slechts in twee gevallen van sporters het beroep op art. 10 is afgewezen en wel op heel bijzondere gronden, waarvan in casu geen sprake is. Door in het verleden vrijwel altijd het advies van de Staatssecretaris van VWS te volgen, is de uitzondering van artikel 10 voor topsporters tot hoofdregel gemaakt. Verweerder maakt zich schuldig aan schending van het gelijkheidsbeginsel.

4. Overwegingen

4.1. Ontvankelijkheid

De rechtbank overweegt ten aanzien van de door verweerder ter zitting opgeworpen vraag van openbare orde of het bezwaarschrift tijdig is ingediend, nu eisers aanvraag reeds bij besluit van 13 mei 2005 is afgewezen het volgende. De rechtbank is van oordeel dat de brief van verweerder van 13 mei 2005 niet te kwalificeren valt als een besluit. In die brief is immers opgenomen 'dat het verzoek van uw cliënt niet zal worden ingewilligd wegens het ontbreken van voldoende Nederlands belang. Een gemotiveerde beslissing zult u binnen een week na dagtekening van deze fax ontvangen.' Naar het oordeel van de rechtbank wordt hiermee een beslissing en niet slechts de motivering, zoals bedoeld in artikel 3:47, lid 3 van de Awb, in het vooruitzicht wordt gesteld. Met name door het woord 'zal' kan niet gesproken worden van een beslissing met rechtsgevolg. Het bezwaar tegen het besluit van 18 mei 2005 is derhalve tijdig ingediend en ontvankelijk.

4.2. Feiten en omstandigheden

4.2.1. De rechtbank gaat bij de beoordeling uit van de volgende vaststaande, dan wel onvoldoende weersproken, feiten en omstandigheden. De rechtbank stelt vast dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat de

overwegingen in het besluit in primo en het bestreden besluit omtrent de vragen of eiser zich in het buitenland zal vestigen, de verbetering van zijn internationale marktpositie en dat het succes van het Nederlandse elftal niet afhankelijk is van eisers bijdrage niet gebaseerd zijn op stukken dan wel adviezen waarover verweerder beschikt, maar veeleer aangemerkt moeten worden als zijdelingse aspecten, welke de afwijzende beslissing van verweerder niet wezenlijk hebben beïnvloed. Nu deze overwegingen derhalve niet dragend zijn voor het bestreden besluit en de rechtbank overigens van oordeel is dat deze overwegingen niet gedragen worden door daaraan ten grondslag liggende feitelijke informatie, zal de rechtbank deze niet in zijn beoordeling betrekken.

4.2.2. Voorts stelt de rechtbank vast dat tussen partijen niet in geschil is, zoals door verweerder ter zitting medegedeeld, dat eiser een zogenaamd 'bijzonder geval' is als bedoeld in de topsportersregeling, waarmee gegeven is dat sprake is van een Nederlands belang op sportief gebied en daarmee een Nederlands cultureel belang als bedoeld in de handleiding. In die zin heeft verweerder gesteld dat geen sprake is van afwijking van het positieve advies van de Staatssecretaris van VWS, maar dat verweerder naast de vraag naar het Nederlandse culturele belang meerdere belangen heeft af te wegen, welke afweging geleid heeft tot onderhavige afwijzende beschikking, nu er wel sprake is van een bijzonder geval, maar niet van een uitzonderlijk zwaarwegend Nederlands belang.

4.3. Beoordeling

4.3.1. De rechtbank stelt voorop dat toepassing van artikel 10 RWN berust op een discretionaire bevoegdheid, zodat de rechtbank gehouden is de gebruikmaking van deze bevoegdheid terughoudend te toetsen. Ter beoordeling staat of het bestreden besluit zorgvuldig is voorbereid en op een deugdelijke motivering berust, in overeenstemming is met verweerders vastgestelde beleidsregels en het beroep dat door eiser is gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Daartoe overweegt de rechtbank dat artikel 10 van de RWN expliciet de mogelijkheid biedt om van één of meer voorwaarden af te wijken. Voorts is de toepassing van dit artikel nader uitgewerkt in de handleiding, waaraan verweerder gebonden is bij de uitvoering van haar bevoegdheid tot toepassing van artikel 10 van de RWN. De topsportersregeling, zoals neergelegd in de handleiding, biedt conform de wettelijke bepaling eveneens de mogelijkheid om van één of meer voorwaarden voor naturalisatie af te wijken. De rechtbank acht dit in de handleiding met betrekking tot artikel 10 van de RWN neergelegde beleid niet kennelijk onredelijk dan wel anderszins onaanvaardbaar. Ter beoordeling staat derhalve of verweerder door wel een bijzonder geval aan te nemen als bedoeld in artikel 10 van de RWN, maar bij de weging van de belangen te concluderen dat er met naturalisatie van eiser geen bijzonder zwaarwe-

gend Nederlands belang is gemoeid, binnen zijn aldus ingeperkte beleidskader is gebleven.

4.3.2. Niet in geschil is dat aan twee reguliere voorwaarden voor naturalisatie niet wordt voldaan, kort gezegd de eis van vijf jaar toelating en hoofdverblijf en de inburgeringseis. Verweerder heeft zich ten aanzien van eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel op het standpunt gesteld dat deze vereisten op 1 april 2003 zijn aangescherpt, zodat ook de belangenafweging bij de toepassing van artikel 10 van de RWN sindsdien een andere is geworden. Eiser heeft zich op hieromtrent op het standpunt gesteld dat de topsportersregeling niet is gewijzigd, hetgeen ook niet door verweerder is betwist.

4.3.3. In zijn algemeenheid overweegt verweerder in het bestreden besluit dat naarmate er minder wordt afgeweken van de reguliere voorwaarden tot naturalisatie, hoe groter de kans is op inwilliging van het verzoek. Eiser heeft zich onder meer op het standpunt gesteld dat het voorbeeld zoals genoemd in paragraaf 1 van de handleiding behorend bij artikel 10 van de RWN helemaal op eiser van toepassing is. Eiser is immers bijna drie jaar in Nederland, participeert in zijn beroep volop in de Nederlandse samenleving, spreekt redelijk Nederlands en wil hier blijven wonen.

Hoofdverblijf en toelating

4.3.4. Ten aanzien van de eis van vijf jaar toelating en verblijf heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat eiser nog maar twee jaar onafgebroken in Nederland woont. Zoals hierboven is vermeld, is de bedoeling van artikel 10 van de RWN en de topsportersregeling dat van één of meer reguliere voorwaarden kan worden afgeweken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder geen motivering gegeven waarom in het onderhavige geval de termijn van twee jaar te kort zou zijn. Ook is daarvoor geen grondslag in de handleiding te vinden. Dit klemmt temeer gelet op het gegeven voorbeeld in de handleiding waar een verblijfstermijn van een half jaar wordt afgezet tegen een termijn van drie jaar. Voor zover in het bestreden besluit wordt aangevoerd dat eiser nog jong is en in 2008 zou voldoen aan de reguliere voorwaarden, is de rechtbank van oordeel dat deze overwegingen geen grondslag vinden in en niet overeenkomstig de strekking zijn van de topsportersregeling, zodat geen sprake is van een motivering welke het bestreden besluit kan dragen.

4.3.5. Voorts heeft verweerder zich erop beroepen dat de belangenafweging een andere is geworden sedert de wijzigingen met ingang van 1 april 2003. De wijziging per 1 april 2003 omtrent de eis van vijf jaar toelating en hoofdverblijf betreft de aanvulling van de eis van hoofdverblijf voor 1 april 2003 met de eis van toelating na 1 april 2003. Een verzoeker om naturalisatie zal niet alleen gedurende vijf jaar feitelijk zijn hoofdverblijf in Nederland gehad moeten hebben, maar tevens dient er sinds 1 april 2003 sprake te zijn van rechtmatig verblijf. Niet in geschil is dat eiser ge-

durende zijn verblijf in Nederland rechtmatig verblijf heeft, zodat sprake is van toelating als bedoeld in artikel 8, eerste lid en onder c van de RWN. Nu geen sprake is van een situatie waarin eiser hoofdverblijf in Nederland heeft zonder dat hij daartoe is toegelaten, kan de door verweerder aangehaalde andere belangenafweging daartoe in casu geen afdoende motivering vormen.

Inburgeringsvereiste

4.3.6. Ten aanzien van het inburgeringsvereiste stelt de rechtbank voorop dat artikel 8, eerste lid en onder d van de RWN vereist dat een verzoeker om naturalisatie als ingeburgerd moet kunnen worden beschouwd. In dit kader acht de rechtbank relevant dat de dienst burgerzaken van de gemeente Rotterdam op 14 oktober 2004 heeft geadviseerd inzake eisers naturalisatieverzoek, onder meer inhoudende dat eiser het Nederlands voldoende kan verstaan en spreken en voldoende is ingeburgerd. Voorts acht de rechtbank relevant dat verweerder zelf, blijkens het verslag van de hoorzitting van 23 augustus 2005 inzake de behandeling van eisers bezwaar, van mening is dat eiser redelijk Nederlands spreekt. Voorts is door eiser, met documenten onderbouwd, aangevoerd dat hij Nederlandse les heeft van een daartoe bevoegde onderwijzer. Voorts is onbetwist dat eiser dit onverplicht doet, nu de Wet Inburgering Nieuwkomers werknemers met een verblijfsvergunning voor het verrichten van arbeid vrijstelt van de plicht tot inburgering. Gelet hierop en het karakter van de topsportersregeling die afwijking van één of meer reguliere voorwaarden mogelijk maakt, had verweerder niet zonder nader onderzoek naar de mate van inburgering voorbij kunnen gaan aan deze positieve aanknopingspunten en tot het oordeel kunnen komen dat eiser niet voldoende is ingeburgerd vanwege het ontbreken van een certificaat naturalisatie-toets. Het besluit is op dit onderdeel onzorgvuldig voorbereid.

4.3.7. Voorts heeft verweerder zich erop beroepen dat de belangenafweging een andere is geworden sedert de wijzigingen met ingang van 1 april 2003. De wijziging per 1 april 2003 omtrent het inburgeringsvereiste is de invoering van de zogenaamde naturalisatie-toets. Naar het oordeel van de rechtbank betreft het hier een middel om te toetsen of wordt voldaan aan de voorwaarde van artikel 8, eerste lid en onder d van de RWN. Het afleggen van de naturalisatie-toets is derhalve geen doel op zich. In het bestreden besluit is hieromtrent opgenomen dat sedert de invoering per 1 april 2003 van de naturalisatie-toets het beleid inzake artikel 10 RWN stelt dat van belang is of betrokkene alleen van de voorwaarde tot het afleggen van de naturalisatie-toets wil afwijken, of dat ook van andere voorwaarden moet worden afgeweken. De rechtbank stelt vast dat het topsportersbeleid sedert 1 april 2003 niet is gewijzigd. Deze overweging in het bestreden besluit vindt geen grondslag in de tekst van artikel 10 van de RWN dan wel in een wijziging van het topsportersbeleid.

zodat deze overweging niet berust op een deugdelijke motivering.

Gelijkheidsbeginsel

4.3.8. Eiser heeft zich, ook reeds in zijn bezwaarschrift, beroepen op het gelijkheidsbeginsel inzake versnelde naturalisatie van topsporters. Verweerder is hierop niet ingegaan in het bestreden besluit. Ter zitting heeft verweerder zich hieromtrent op het standpunt gesteld dat dit geen gelijke gevallen betreft nu de daaraan ten grondslag liggen aanvragen dateerden van voor 1 april 2003. De rechtbank stelt voorop dat volgens vaste jurisprudentie de motivering niet pas bij verweer kan worden aangevuld met een nieuwe grondslag. Nu in het bestreden besluit een motivering op dit onderdeel ontbreekt, is van een dergelijke situatie sprake.

Concluderend

4.3.9. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond wegens schending van de motiveringsplicht als bedoeld in artikel 7:12 van de Awb en het beginsel van zorgvuldige voorbereiding, zoals opgenomen in artikel 3:2 van de Awb.

4.3.10. De rechtbank ziet aanleiding verweerder te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep tot aan deze uitspraak redelijkerwijs heeft moeten maken. De rechtbank bepaalt de proceskosten op € 724,50 aan kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift tegen het niet tijdig beslissen met een waarde per punt van 0,25 en 1 punt voor het beroepschrift gericht tegen het bestreden besluit en 1 punt voor het bijwonen ter zitting met een waarde per punt van 1). Van overige kosten waarop een veroordeling in de proceskosten betrekking kan hebben, is de rechtbank niet gebleken.

5. Beslissing

De rechtbank, recht doende:

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt de beslissing op bezwaar van 29 september 2005;
3. draagt verweerder op om met inachtneming van deze uitspraak binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen;

(...; red.)

Noot

1. Art. 10 RWN voorziet in de mogelijkheid om in afwijking van de in art. 8 en 9 RwNed geformuleerde vereisten een persoon te naturaliseren. Afwijking van de vereisten van art. 8 lid 1 onder b en art. 9 lid 1 onder a is daarbij niet mogelijk. Van deze afwijkingsmogelijkheid kan ondermeer gebruik worden gemaakt om topsporters te naturaliseren, van wie wordt verwacht dat zij een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan het succes van Nederland bij internationale competities.

Het beleid daaromtrent, alsmede de te volgen procedure is thans te vinden in de Handleiding voor de toepassing van de Rijkswet op het Nederlandschap en wel in de toelichting op art. 10, onder punt 3. Heel gedetailleerd worden daar de te volgen regels uiteengezet. Een essentiële plaats neemt daarbij de advisering terzake door de Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport in, die moet preadviseren alvorens de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een beslissing neemt. De uitzetting van het topsportersbeleid en de te volgen procedure eindigt met de woorden: *‘Uit het advies van de Staatssecretaris van VWS moet duidelijk worden dat de verzoeker om naturalisatie ex artikel 10 RwNed op een kortere termijn dan het geval zou zijn bij een naturalisatie zonder terzijdestelling van één of meer voorwaarden uit de artikelen 8 en 9 RwNed, door een Nederlandse nationale sportbond zal en kan worden uitgezonden om als Nederlander voor Nederland deel te nemen aan een internationaal concours of internationale wedstrijd. Indien dit uit het advies blijkt, bestaat voldoende Nederlands cultureel belang in de zin van artikel 10 RwNed voor een verlening van het Nederlandschap.’*

De zeer getalenteerde voetballer Salomon Kalou verzocht naturalisatie tot Nederlander onder gebruikmaking van art. 10 RwNed. Op het moment van dat verzoek verbleef hij geen vijf maar slechts twee jaren in Nederland en voldeed niet aan de inburgeringseis. Van twee vereisten moest dus via art. 10 worden afgeweken op grond van het topsportersbeleid. De staatssecretaris voor VWS adviseerde positief. Minister Verdonk van Vreemdelingenzaken en Integratie wees het verzoek op 18 mei 2005 niettemin af. Zij voerde daartoe aan:

- a) sinds 2003 is er sprake van een strenger naturalisatiebeleid;
- b) Kalou is nog niet ingeburgerd;
- c) Kalou is nog jong genoeg om te wachten tot hij vijf jaren in Nederland is;
- d) het succes van het Nederlandse team is niet afhankelijk van de inbreng van Kalou.

In de beslissing op bezwaar (29 september 2005) stelt de zij voorts dat:

- e) Kalou toch niet in Nederland zal blijven en ook daarom niet voor versnelde naturalisatie in aanmerking komt.

Deze afwijzingsgronden zijn opmerkelijk in licht van het gepubliceerde topsportersbeleid.

2. Het topsportersbeleid is voor het eerst neergelegd in een circulaire van de Staatssecretaris van VWS van 9 april 1999. Daarna is dit beleid nader uitgewerkt in TBN 2001/4 van 5 juli 2001, *Stcrt.* 2001, nr. 132. Die TBN is vervolgens nagenoeg letterlijk overgenomen in de in maart 2003 gepubliceerde hernieuwde Handleiding en is sindsdien niet gewijzigd.

De Minister stelde dat er vanaf 1 april 2003 sprake is van gewijzigd, strenger beleid bij de toepassing van art. 10 RwNed, dat een gevolg is van het aanscherpen van de naturalisatie-eisen in art. 8, met name het invoeren van de naturalisatietoets. Een gewijzigd beleid

t.a.v. de toepassing van art. 10 voor de naturalisatie van topsporters is echter niet gepubliceerd. Al in dat licht zijn de desbetreffende opmerkingen van de minister problematisch. Ook voor 2003 werd immers van een verzoeker tot naturalisatie al geëist, dat betrokkene in Nederland is ingeburgerd op grond van het feit dat hij beschikt over een redelijke kennis van de Nederlandse taal en hij zich ook overigens in de Nederlandse samenleving heeft doen opnemen. Het is met name de wijze van toetsing (invoering naturalisatie-toets) die per 1 april 2003 is veranderd. Daarnaast is de verblijfseis van art. 8 lid 1 onder c aangescherpt. Tot 1 april 2003 was vijfjarige woonplaats in Nederland voldoende om naturalisatie te kunnen aanvragen. Sindsdien wordt vijf jaren toelating en hoofdverblijf vereist. Kalou heeft echter toelating en hoofdverblijf in Nederland, zij het echter nog geen vijf jaren. Zie daarover de hier opgenomen uitspraak van de rechtbank Rotterdam, overweging 4.3.5; vergelijk ook overweging 4.3.7.

De wijzigingen die per 1 april 2003 in werking zijn getreden werden overigens al gerealiseerd door Rijkswet van 21 december 2000, Stbl. 618. Enkele details werden nog een voor inwerkingtreding van deze wet gewijzigd door Rijkswet van 18 april 2002, Stb. 2002, 222, maar in art. 8 en 9 werden geen wijzigingen meer aangebracht. Met andere woorden: het TBN van 5 juli 2001 inzake het topsportersbeleid is gepubliceerd op een moment waarop de wijziging in art. 8 waarop de Minister zich nu beroept, al meer dan zeven maanden in het Staatsblad stonden. Juist in dat licht verbaast het ook niet dat de tekst van het TBN vervolgens in wezen ongewijzigd in de Handleiding 2003 terecht kwam. Vergelijk hierover rechtbank Rotterdam, overweging 4.3.7.

3. Te stellen dat Kalou nog niet is ingeburgerd en daarom nu niet voor een naturalisatie ex art. 10 Rwned in aanmerking komt, is buiten de orde, omdat art. 10 het juist mogelijk maakt om van die voorwaarde af te wijken. De rechtbank gaat hierop in in overweging 4.3.6 en hecht met name belang aan het feit *'dat de dienst burgerzaken van de gemeente Rotterdam op 14 oktober 2004 heeft geadviseerd inzake eisers naturalisatieverzoek, onder meer inhoudende dat eiser het Nederlands voldoende kan verstaan en spreken en voldoende is ingeburgerd. Voorts acht de rechtbank relevant dat verweerder zelf, blijkens het verslag van de hoorzitting van 23 augustus 2005 inzake de behandeling van eisers bezwaar, van mening is dat eiser redelijk Nederlands spreekt.'* De minister had daarom nader onderzoek dienen te verrichten over de mate van inburgering van Kalou. Ook het argument dat Kalou nog jong genoeg is om te wachten totdat hij keurig aan alle vereisten van art. 8 en 9 Rwned voldoet, snijdt volgens de rechtbank absoluut geen hout (zie overweging 4.3.4).

4. De weigering van de minister om Kalou voor te dragen voor naturalisatie ex art. 10 Rwned is in strijd met de beleidslijnen die ten aanzien van de versnelde

naturalisatie van topsporters zijn gepubliceerd. Als de minister het naturalisatiebeleid ten aanzien van topsporters op basis van art. 10 zou willen wijzigen, dan kan dat uiteraard. Maar dat dient zulks door wijziging van de Handleiding te worden gerealiseerd. Een overgangsregeling, waarbij reeds ingediende naturalisatieverzoeken volgens de oude regels worden beoordeeld, is dan geboden.

5. Door publicatie van het topsportersbeleid in TBN 2001/4 en door deze TBN over te nemen in de herziene Handleiding 2003 heeft de Minister haar beleidsvrijheid bij de toepassing van art. 10 ingeval van topsporters zeer sterk beperkt. Dat blijkt al uit de reeds geciteerde laatste zin in het gepubliceerde topsportersbeleid en ook uit de vijfde zin van TBN 2001/4:

'in verzoek u conform dit Tussentijds Bericht nationaliteiten (TBN) voorlichting te geven aan topsporters die menen in aanmerking te komen voor verlening van het Nederlanderschap op grond van artikel 10 Rwned.'

De Minister stelde in haar beslissing op bezwaar, dat niet waar is dat zij bij positief advies van de Staatssecretaris VWS geen beleidsruimte meer zou hebben voor een negatief oordeel. Dat klopt op zichzelf: er is nog wel enige beleidsruimte, maar deze is beperkt. De Minister mag na positief advies van VWS niet stellen, dat er geen sprake is van *groot sportief belang*. Dat daarvan sprake is, blijkt uit het zorgvuldig tot stand gekomen advies van VWS.

Zij mag daarom dus niet plotseling met het argument aan komen (zoals zij deed in de oorspronkelijke afwijzing), dat niet gebleken is dat het succes van het Nederlandse elftal van de inbreng van betrokkene afhankelijk is. In de eerste plaats is dat criterium niet in de Handleiding opgenomen en in de tweede plaats is het beoordelen daarvan niet een aangelegenheid die op het werkgebied van deze minister ligt. Ze handelt door een dergelijk argument te hanteren in strijd met de beleidslijnen die in de Handleiding zijn neergelegd en bovendien *ultra vires*.

Als de Minister een naturalisatieverzoek van een sporter zou willen afwijzen ondanks een positief advies van VWS dient zij daarvoor een argument te gebruiken dat in het licht van onze naturalisatiewetgeving relevant is en duidelijk binnen haar eigen werkteurien ligt. Zo is bekend, dat in het verleden een naturalisatieverzoek is afgewezen, omdat betrokkene weigerde ook maar enige stap richting inburgering te doen. In een tweede geval ging het om een ex-Nederlander, die Italiaan was geworden en na hernaturalisatie via art. 10 ook per se in Italië wilde blijven wonen (daarover ABRvS 21 december 2005, JV 2006/51). Van dit type uitzonderlijke omstandigheden was in de casus van Kalou geen sprake.

6. De Minister hecht verder kennelijk waarde aan de kans dat Kalou nog in de toekomst wel eens naar het buitenland zou kunnen gaan. Het Nederlandse nationaliteitsrecht heeft echter nooit geëist, dat een verzoeker tot naturalisatie voornemens moet zijn om in Nederland te blijven. In sommige andere landen komt een

dergelijke voorwaarde overigens wel voor (bijvoorbeeld in Ierland; zie sect. 15 onder e Irish Nationality and Citizenship Act). In Nederland echter absoluut niet. Verblijf in het buitenland is uitsluitend relevant bij de toepassing van de verliesbepaling van art. 15 lid 1 sub c RWNed en geldt dan gelijkelijk voor geboren Nederlanders en genaturaliseerde Nederlanders. Aan het Nederlanderschap is bovendien het Europese burgerschap gekoppeld. Op grond van dat Europese burgerschap heeft iedere Nederlander het recht om in andere Lidstaten van de Europese Unie te gaan werken en zich met dat doel daar te vestigen. Dit recht van vrij verkeer van personen komt ook toe aan genaturaliseerde Nederlanders, zelfs als die naturalisatie met gebruikmaking van art. 10 RWNed geschiedde. Het criterium dat de Minister hier hanteert is derhalve 1) geheel vreemd aan het Nederlands nationaliteitsrecht, 2) zou bovendien moeten worden gepubliceerd en 3) staat op gespannen voet met het Europese recht.

7. Op boven aangegeven gronden een naturalisatie ex art. 10 RWNed te weigeren moet daarom als willekeur worden gekwalificeerd. Terecht concludeerde de rechtbank Rotterdam daarom, dat de beslissing van de minister niet zorgvuldig was gemotiveerd en voorbereid. Art. 10 zou voor topsporters overigens een dode letter worden.

8. The story goes on!!! De minister tekende op 22 december 2005 beroep aan tegen de beslissing van de rechtbank Rotterdam. Op dat beroep werd door de Afdeling rechtspraak van de Raad van State op 15 februari 2006 beslist (JV 2006, 114, m.nt. H.U. Jessurun d'Oliveira). Het beroep werd ongegrond verklaard. De Afdeling stelt dat: *'de beoordelingsruimte van de minister in deze (...) niet onbegrensd is, omdat artikel 10 van de RWNed er toe strekt dat een uitzondering dient te kunnen worden gemaakt.'*

Ook de Raad van State meent dat artikel 10 voor topsporters anders een dode letter dreigt te worden en overweegt: *'Teneinde te verzekeren dat het op de voet van die bepaling gevoerde beleid betekenis behoudt, dient de minister, indien hij zich in een geval als het onderhavige op het standpunt stelt dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een voordracht om het Nederlanderschap met toepassing van artikel 10 van de RWNed te verlenen, deugdelijk en kenbaar te motiveren op grond waarvan hij geen aanleiding ziet een uitzondering in vorenbedoelde zin te maken.'* De Raad van State geeft voorts aan, dat het zinvol is als daarbij wordt aangegeven onder welke omstandigheden dan wel zou worden gebruik gemaakt van de uitzonderingsnaturalisatie via artikel 10.

9. Op 20 maart 2006 heeft daarop de minister het naturalisatieverzoek van Kalou opnieuw afgewezen. Tijdens de mondelinge behandeling van de zaak in de Raad van State bleek, dat Kalou wel een poging had gewaagd om het maatschappijgedeelte van de naturalisatietoets af te leggen, maar daarvoor op het nippertje was gezakt. De hernieuwde afwijzing handhaaft het standpunt dat Kalou de naturalisatietoets in zijn

geheel succesvol moet afleggen. Met andere woorden: hij moet aan de inburgeringsvoorwaarde voldoen. Dit blijft curieus omdat artikel 10 uitdrukkelijk een uitzondering op die voorwaarde toelaat. Ook de *Handleiding* stelt bij de beschrijving van het topsportersbeleid in het geheel niets over het handhaven van de inburgeringsvoorwaarde. Nog minder overtuigend is het tweede argument op grond waarvan het verzoek tot naturalisatie wordt afgewezen: Kalou moet bewijzen, dat hij voornemens is in Nederland te blijven. Over deze krankzinnige eis heb ik boven (onder 6) al opmerkingen gemaakt.

10. En wat nu? De minister hield voet bij stuk. De motivering van de hernieuwde afwijzing van het naturalisatieverzoek van Salomon Kalou deugt opnieuw niet, maar procederen kost tijd, zelfs als iedereen heel snel werkt. Al met al moeten we daarom concluderen, dat het topsportersbeleid op grond van art. 10 RWNed op sterven na dood is.

11. Deze uitspraak is eerder gepubliceerd als JV 2006/32.

RdG

Nr. 38: gerechtelijke vaststelling vaderschap na erkenning

Hof Arnhem 14 juni 2005, 2004/1165 (mrs. Hammerstein, Valk en Van Ginhoven).

De omstandigheid dat de vader niet betwist dat [S.] zijn zoon is, is onvoldoende om alleen op grond daarvan het vaderschap gerechtelijk vast te stellen. De erkenning levert immers slechts het vermoeden op dat de erkenner de verwekker is en de wetgever heeft met de wijziging van artikel 4 van de Rijkswet op het Nederlanderschap beoogd oneigenlijke erkenningen tegen te gaan. Gelet op de mogelijkheid van misbruik acht het hof het in strijd met het openbaar belang om uit te gaan van het vaderschap zonder dat grondig onderzoek is verricht naar de vraag of de vader de verwekker is.

Art. 4 Rijkswet op het Nederlanderschap

A., verzoekster,
tegen B., verweerder

1. Het geding in eerste aanleg
Het hof verwijst naar de beschikking van de rechtbank te Arnhem van 9 november 2004, uitgesproken onder rekestnummer 115362 / FA RK 04-11664.

2. Het geding in hoger beroep

2.1 Bij beroepsschrift, ingekomen ter griffie van het hof op 21 december 2004, is de moeder in hoger beroep

gekomen van voormelde beschikking. De moeder verzoekt het hof die beschikking te vernietigen en, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, te bepalen dat de vader de verwekker is van [S.], geboren op 18 juni 2003 te [plaatsnaam] en aldus het vaderschap van de vader vast te stellen.

2.2 De vader heeft geen verweerschrift ingediend.

2.3 De bijzonder curator als wettelijk vertegenwoordiger van [S.], in de persoon van mr L. van Sommeren, heeft bij brief van 8 februari 2005 haar standpunt aan het hof kenbaar gemaakt.

2.4 De mondelinge behandeling heeft op 19 mei 2005 plaatsgevonden waarop zijn verschenen de moeder, bijgestaan door mr T. Volckmann, advocaat te Zwolle en de bijzonder curator mr L. van Sommeren. De vader en de Raad voor de Kinderbescherming (verder: de raad) zijn met bericht vooraf niet verschenen. Namens het Openbaar Ministerie is niemand verschenen.

3. De vaststaande feiten

3.1 Uit een relatie tussen de moeder en de vader is op 18 juni 2003 [S.] (hierna te noemen '[S.]') geboren. De vader heeft [S.] op 20 juni 2003 erkend. De moeder en de vader hebben een affectieve relatie gehad die inmiddels is verbroken; zij oefenen gezamenlijk het gezag uit over [S.].

3.2 De moeder heeft de Nigeriaanse nationaliteit. Zij verblijft in Nederland en heeft zowel voor haarzelf als voor [S.] een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning. Op dat verzoek is nog niet beslist. De vader heeft de Nederlandse nationaliteit.

4. De motivering van de beslissing

4.1 In dit geding staat de vraag centraal of, indien een kind erkend is, die erkenning door een vader van zijn kind aan een later verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van dezelfde man in de weg staat. De rechtbank heeft die vraag bevestigend beantwoord omdat in artikel 1:207 lid 2 sub a BW is bepaald dat vaststelling van het vaderschap niet kan geschieden indien het kind twee ouders heeft en daarvan in de onderhavige situatie sprake is omdat [S.] reeds is erkend door de vader. Daaraan doet volgens de rechtbank niet af dat het gaat om dezelfde vader.

4.2 Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat het bepaalde in artikel 1:207 lid 2 sub a BW in dit geval niet in de weg staat aan de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Weliswaar houdt de tekst van artikel 1:207 lid 2 sub a BW in dat gerechtelijke vaststelling is uitgesloten wanneer een kind reeds is erkend, maar de strekking daarvan is dat moet worden voorkomen dat een kind tot meer dan twee personen in familierechtelijke betrekking komt te staan. Daarvan is in dit geval geen sprake. Ook uit de wetsgeschiedenis kan niet worden afgeleid dat een gerechtelijke vaststelling in situaties als de onderhavige niet mogelijk zou zijn. De rechtbank heeft zich voor haar beslissing beroepen op de memorie van toelichting (TK 1995-1996, 24649, nr. 3) volgens welke een gerechtelijke vaststel-

ling moet worden gezien 'als een laatste mogelijkheid om tussen ouder en kind een afstammingsband te doen ontstaan'. Uit het verband waarin die passage voorkomt, volgt echter dat de wetgever daarmee slechts het oog heeft gehad op vestiging van een andere mogelijkheid tot het doen ontstaan van een familierechtelijke rechtsbetrekking tussen het kind en een ouder 'indien de bereidheid van de verwekker zelf daartoe niet bestaat dan wel wellicht wel bestaan heeft, maar tijdens zijn leven niet geleid heeft tot erkenning.' Daaruit valt af te leiden dat de wetgever juist heeft beoogd om met het instituut van de gerechtelijke vaststelling een extra mogelijkheid in het leven te roepen voor het doen ontstaan van een afstammingsband en niet om de gevallen waarin dat instituut toepassing zou kunnen vinden in te perken.

4.3 [S.] heeft belang bij een gerechtelijke vaststelling van het vaderschap omdat de vader hem eerst na zijn geboorte heeft erkend en de Nederlandse nationaliteit in dat geval niet van rechtswege wordt verkregen. De relatie tussen de moeder en de vader is verbroken en [S.] wordt niet meer door de vader verzorgd en opgevoed, zodat het voor hem ook niet mogelijk is om alsnog de Nederlandse nationaliteit te verkrijgen op grond van artikel 6 lid 1 sub c van de Rijkswet op het Nederlanderschap. Nu [S.] niet de Nederlandse nationaliteit heeft of kan verkrijgen, is het risico aanwezig is dat hij Nederland zal worden uitgezet, zodat hij belang heeft bij de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap, als gevolg waarvan hij wel de Nederlandse nationaliteit verkrijgt.

4.4 Het hof acht de omstandigheid dat de vader niet betwist dat [S.] zijn zoon is, onvoldoende om alleen op grond daarvan het vaderschap gerechtelijk vast te stellen. De erkenning levert immers slechts het vermoeden op dat de erkener de verwekker is en de wetgever heeft met de wijziging van artikel 4 van de Rijkswet op het Nederlanderschap beoogd oneigenlijke erkenningen tegen te gaan. Gelet op de mogelijkheid van misbruik acht het hof het in strijd met het openbaar belang om uit te gaan van het vaderschap zonder dat grondig onderzoek is verricht naar de vraag of de vader de verwekker is van [S.]. Om die reden zal het hof een deskundigenonderzoek gelasten om onderzoek te doen verrichten naar de vraag of de vader de verwekker is van [S.]. Ter benoeming van een deskundige(n), de vraagstelling en de hoogte van het voorschot, zal het hof partijen tot zes weken na dagtekening van deze beschikking in de gelegenheid stellen een opgave aan het hof te doen van de naam of namen en hoedanigheid van personen die daartoe benoemd kunnen worden, hun telefoonnummers en/of adressen, de kosten die verband houden met het DNA-onderzoek en de vra(a)g(en) die naar het oordeel van partijen aan de deskundige(n) gesteld dien(t)(en) te worden. Het hof is voorschot van oordeel dat het voorschot ten laste dient te komen van de moeder, doch nu zij op basis van een toevoeging procedeert zal het hof geen voorschot opleggen.

4.5 Het hof zal bepalen dat van deze beschikking tussentijds cassatieberoep mogelijk is.

5. De beslissing

Het hof, beschikkende in hoger beroep: stelt partijen tot zes weken na dagtekening van deze beschikking dus tot 26 juli 2005 in de gelegenheid een opgave aan het hof (met kopie aan de wederpartij) te doen, zoals hiervoor onder 4.4 bedoeld; bepaalt dat van deze beschikking tussentijds cassatieberoep kan worden ingesteld; houdt iedere verdere beslissing aan.

Zie de noot onder 39.

Nr. 39: gerechtelijke vaststelling vaderschap na erkenning

Hof 's-Hertogenbosch 27 oktober 2005, R200500729 (mrs. Koens, Draijer-Udo, Blokland).

Bij de totstandkoming van artikel 1:207 BW in 1998 heeft de wetgever geen rekening kunnen houden met het verschil in nationaliteitsrechtelijke gevolgen van de erkenning en de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Artikel 4 en artikel 6 van de Rijkswet zijn immers pas op 1 april 2003 in werking getreden en zijn destijds opgenomen om misbruik van de erkenning bij het verkrijgen van de Nederlandse nationaliteit tegen te gaan. De vraag is opgeworpen of dat verschil in een situatie als de onderhavige: erkenning door de man die volgens de vrouw ook de verwekker van het kind is, zich wel verdraagt met artikel 8 juncto 14 EVRM. Een eventuele positieve beantwoording van die vraag zou dan echter moeten leiden tot wijziging van de wettelijke nationaliteitsregeling maar heeft niet tot gevolg dat deswege een verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in casu toewijsbaar zou zijn. Het hof is dan ook van oordeel dat artikel 1:207 lid 2 sub a BW in casu aan gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in de weg staat.

Art. 4 Rijkswet op het Nederlandschap

Beschikking in de zaak in hoger beroep van appellante

1. Het geding in eerste aanleg

Het hof verwijst naar de beschikking van de rechtbank 's-Hertogenbosch van 19 april 2005, waarvan de inhoud bij de vrouw bekend is.

2. Het geding in hoger beroep

2.1. Bij beroepschrift, ingekomen ter griffie op 7 juli 2005, heeft de vrouw verzocht voormelde beschikking te vernietigen en opnieuw rechtdoende vast te stellen

dat [B.] de vader is van [X.], geboren op [geboortejaar] te [geboorteplaats].

2.2. De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 22 september 2005. Bij die gelegenheid zijn de vrouw en haar procureur mr. Kneepkens, de heer [B.] als belanghebbende, mr. Bijleveld-van der Slikke als bijzondere curator, alsmede mevrouw Van Doorn namens de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de raad) gehoord.

2.3. Het hof heeft voorts kennisgenomen van de inhoud van:

– de producties, overgelegd bij het beroepschrift.

3. De gronden van het hoger beroep

Het hof verwijst naar de inhoud van het beroepschrift.

4. De beoordeling

4.1. Uit de relatie van de vrouw en de heer [B.] (hierna: de man) is op [geboortejaar] [X.] (hierna: [X.A.]) geboren. De man heeft [X.] op 21 oktober 2003 erkend. Bij beschikking van 19 november 2003 is op verzoek van de vrouw en de man bepaald dat zij gezamenlijk het gezag over [X.] uitoefenen.

De vrouw heeft de Nigrijaanse nationaliteit en de man de Nederlandse nationaliteit.

4.2. De vrouw en de man hebben gezamenlijk op 4 februari 2005 de rechtbank

's-Hertogenbosch verzocht vast te stellen dat de man de vader is van [X.]. De rechtbank heeft vervolgens bij beschikking van 8 februari 2005 mr. Bijleveld-van der Slikke als bijzonder curator benoemd.

4.3. Bij beschikking waarvan beroep heeft de rechtbank de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek en voorts het verzoek van de vrouw afgewezen. De rechtbank heeft -voorzover in hoger beroep van belang- overwogen dat in artikel 1:207 lid 2 sub a BW is bepaald dat gerechtelijke vaststelling van het vaderschap niet kan geschieden indien het kind twee ouders heeft. Blijkens de geboorte-akte met latere vermelding heeft de man [X.] op 21 oktober 2003 erkend zodat [X.] reeds twee ouders heeft. De bepaling in artikel 1:207 lid 2 sub a BW doelt op een situatie als de onderhavige waarin degene die door erkenning reeds in familierechtelijke betrekking tot het kind staat nogmaals door gerechtelijke vaststelling het vaderschap zou (willen) verkrijgen.

Voorts heeft de rechtbank overwogen dat de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in het afstammingsrecht met name is geïntroduceerd als een laatste middel voor de moeder en het kind om een familierechtelijke betrekking tot stand te brengen tussen het kind en de verwekker die weigert tot erkenning over te gaan. Daarvan is volgens het hof in dit geval geen sprake nu de man reeds de juridische vader van het kind is. Het verzoek kan derhalve niet worden toegewezen. De door de vrouw aangevoerde motieven met betrekking tot de nationaliteit van het kind doen daaraan niet af.

De vrouw kan zich met deze beslissing niet verenigen en komt hiervan in hoger beroep.

4.4. Het hof overweegt als volgt.

4.4.1. Blijkens artikel 1:207 lid 2 sub a BW kan gerechtelijke vaststelling van het vaderschap niet geschieden indien een kind twee ouders heeft. De man heeft [X.] op 21 oktober 2003 erkend, waardoor een familierechtelijke band tussen hem en [X.] is ontstaan. Nu de man de juridische vader is van [X.] en [X.] derhalve twee ouders heeft, is gerechtelijke vaststelling van het vaderschap gelet op de letterlijke tekst van de wet niet mogelijk.

4.4.2. De vraag die voorligt is of die wetbepaling ook van toepassing is in het onderhavige geval van een gerechtelijke vaststelling van vaderschap van dezelfde man die al eerder het kind heeft erkend.

4.4.3. Blijkens de Memorie van Toelichting (TK 1995-1996, 24649, nr. 3, onder 2 sub f) kan de gerechtelijke vaststelling worden beschouwd als een laatste mogelijkheid om een familierechtelijke betrekking met de verwekker – zo nodig na zijn overlijden – tot stand te brengen, indien de bereidheid van de verwekker zelf daartoe niet bestaat dan wel wellicht wel bestaan heeft, maar tijdens zijn leven niet geleid heeft tot erkenning. De gerechtelijke vaststelling treedt daarmee ook in de plaats van de brieven van wettiging. De motivering voor de invoering van de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap is blijkens nr. 10 van die Memorie van Toelichting dat het achterwege laten daarvan strijdig met artikel 8 (juncto 14) EVRM zou kunnen opleveren omdat het kind bij het ontbreken van de regeling van de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap immers verstoken blijft van een vader, als deze geen bereidheid toont tot erkenning.

4.4.4. Door de brieven van wettiging als bedoeld onder 4.4.3. had blijkens art. 1:215 lid 1 (oud) BW wettiging plaats indien er wel een erkenning maar geen voorgenomen huwelijk tussen de ouders had plaatsgevonden en in het geval de man die, kennis dragende van de zwangerschap van de moeder, voornemens was met de moeder te huwen en reeds voor de geboorte van het kind was overleden zonder het kind te hebben erkend. De strekking was een oplossing te bieden voor de gevallen waarin een plotselinge dood van de man uitvoering van het voornemen om met de moeder te trouwen – waardoor het kind een wettige status zou krijgen – verhinderde.

4.4.5. In casu heeft de man het kind erkend waardoor het vaderschap van de man vast staat. Hier doet zich niet voor de situatie dat de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap de laatste mogelijkheid is om een familierechtelijke band tussen de man en het kind te vestigen omdat deze daartoe zelf niet bereid is of omdat deze is overleden. De man is juist wel bereid gebleken het juridisch vaderschap van het kind op zich te nemen. Weliswaar krijgt het kind er door een eventuele gerechtelijke vaststelling geen derde ouder bij maar dat betekent niet dat de wetgever in het licht van bovenstaande wetsgeschiedenis bij de invoering van art. 1:207 lid 2 sub a BW beoogd heeft ook in situaties als de onderhavige een extra mogelijkheid in het le-

ven te roepen voor het langs deze weg creëren van een afstammingsband (anders: Hof Arnhem 14 juni 2005, 2004/901 LJN: AT7505 en 2004/1165, LJN:AT7508). Gelet op de verschillen in rechtsgevolgen zijn erkenning en gerechtelijke vaststelling niet onderling inwisselbaar, terwijl ook het openbare orde karakter van het afstammingsrecht en van de regels van de burgerlijke stand zich niet verdraagt met het twee maal doen ontstaan van eenzelfde familierechtelijke betrekking tussen de man en het kind (Jansen, FJR, 2005, 2, p. 33).

4.4.6. Door de moeder en de bijzondere curator van het kind is naar voren gebracht dat het kind een eigen belang heeft bij een gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Nu de man haar na haar geboorte heeft erkend, kan [X.] immers niet van rechtswege de Nederlandse nationaliteit verkrijgen. Op grond van art. 6 lid 1 sub c van de Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna: de rijkswet) kan een kind bij erkenning door een man met de Nederlandse nationaliteit slechts de Nederlandse nationaliteit verkrijgen indien het kind na de erkenning gedurende een onafgebroken periode van tenminste drie jaar door deze man is verzorgd en opgevoed. In casu wonen de vrouw en de man niet samen, waardoor van verzorging en opvoeding als bedoeld in voornoemd artikel geen sprake is. Nu [X.] niet de Nederlandse nationaliteit heeft of kan verkrijgen, is het risico aanwezig dat zij Nederland zal worden uitgezet, welk risico zij niet loopt in geval van gerechtelijke vaststelling van het vaderschap, als gevolg waarvan zij wel de Nederlandse nationaliteit verkrijgt (artikel 4 lid 1 rijkswet).

4.4.7. Bij de totstandkoming van artikel 1:207 BW in 1998 heeft de wetgever geen rekening kunnen houden met het verschil in nationaliteitsrechtelijke gevolgen van de erkenning en de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Artikel 4 en artikel 6 van de rijkswet zijn immers pas op 1 april 2003 inwerkinggetreden en zijn destijds opgenomen om misbruik van de erkenning ten behoeve van het verkrijgen van de Nederlandse nationaliteit tegen te gaan. De vraag is opgeworpen of dat verschil in een situatie als de onderhavige: erkenning door de man die volgens de vrouw ook de verwekker van het kind is, zich wel verdraagt met artikel 8 juncto 14 EVRM. Een eventuele positieve beantwoording van die vraag zou dan echter moeten leiden tot wijziging van de wettelijke nationaliteitsregeling maar heeft niet tot gevolg dat deswege een verzoek tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in casu toewijsbaar zou zijn. Op grond van het bovenstaande is het hof dan ook van oordeel dat artikel 1:207 lid 2 sub a BW in casu aan gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in de weg staat.

4.4.8. De beschikking waarvan beroep zal mitsdien worden bekrachtigd.

5. De beslissing

Het hof:

bekrachtigt de bestreden beslissing van de rechtbank 's-Hertogenbosch d.d. 19 april 2005.

Noot

1. In Migrantenrecht 2004, 252-258 bespraken Kees Saarloos en ik in een opstel 'Erkenning en gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. De valkuil van de Rijkswet op het Nederlandschap' rechtspraak over de vraag, of het vaderschap van een Nederlander die een uit een buitenlandse vrouw geboren minderjarig kind heeft erkend, ondanks die erkenning gerechtelijk kan worden vastgesteld. Deze vraag werd actueel nu per 1 april 2003 een postnatale erkenning van een buitenlands kind door een Nederlandse man geen nationaliteitsgevolg meer heeft, terwijl de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van die Nederlander een dergelijk gevolg wel heeft, indien het kind ten tijde van de gerechtelijke vaststelling nog minderjarig is. In Migrantenrecht 2004 konden we constateren, dat diverse rechtbanken tot uiteenlopende conclusies kwamen bij de beantwoording van deze vraag. De rechtbank Amsterdam beantwoordde de vraag bevestigend, de rechtbank Breda kwam tot een ontkennende conclusie, terwijl het bij de rechtbank Arnhem er zelfs van af hing, welke rechter de vraag moest beantwoorden.

2. Nu, één jaar later is het niet anders. Intussen zijn echter de gerechtshoven aan zet geweest. Maar ook deze zijn verdeeld. Het Hof Amsterdam beantwoordt de vraag eenmaal ontkennend en andermaal bevestigend, het Hof Den Bosch (zie de hierboven opgenomen uitspraak) ontkennend, terwijl het Hof Arnhem (zie hierboven RV 2005, 38) tot een bevestigend antwoord komt, mits het vaderschap via DNA-bewijs wordt aangeetoond. Zie over deze verdeelde standpunten Kees J. Saarloos, 'De valkuil van de Rijkswet op het Nederlandschap (2), erkenning en nationaliteit', *Migrantenrecht* 2005, p. 157-160, alsmede dezelfde auteur 'Gerechtelijke vaststelling vaderschap na erkenning', *Burgerzaken & Recht* 2005, p. 55-59. Vergelijk voorts de uitvoerige uiteenzettingen van A.E. Oderkerk, 'Tussen formele en materiële rechtvaardigheid', *NIPR* 2005, nr. 4, p. 289-396. Zie over deze problematiek voorts twee editorial in het tijdschrift voor Familie- en Jeugdrecht: A.W.M. Willems, 'Discriminatie van kinderen in het nationaliteitsrecht', *FJR* 2005, nr. 1, p. 1; I. Jansen, 'Voor de tweede keer vader worden van je kind', *FJR* 2005, nr. 12, p. 33. Opmerkelijk is in dit verband ook het Verslag van de commissie voor de verzoekschriften over het adres V.G. en A.T. te G. betreffende de nationaliteit van hun kinderen d.d. 27 oktober 2005, TK 2005/2006, 30 335, nr. 3.

3. Wie zal nu de knoop doorhakken. Zal de Hoge Raad het verlossende woord moeten spreken? Waarschijnlijker is, dat de wetgever zal ingrijpen en een wetswijziging zal initiëren. Naar verluid is er een wetsontwerp in vergaand stadium van voorbereiding, waarin jonge buitenlandse minderjarigen, die door een Nederlandse man worden erkend, wel weer de Nederlandse nationaliteit door de erkenning verwerven. Een probleem blijft dan bestaan bij erkenning van oudere minderjarigen, maar dergelijke erkenningen zijn minder talrijk. Door een dergelijke wetswijziging zal

derhalve het aantal probleemgevallen zeer aanzienlijk afnemen. Het is vooral ook van groot belang, dat voor een goede en royale overgangsregeling wordt gezorgd. Bij voorkeur zou de nieuwe regeling moeten worden ingevoerd met terugwerkende kracht tot 1 april 2003. Anders zal de Hoge Raad de principiële vraag toch nog moeten beslechten.

RdG

Nr. 40: ongewenstverklaring, 8 EVRM en de SUO

Rb. 's-Gravenhage, zp. Alkmaar 24 augustus 2005, AWB 05/2491 (mr. Roché).

De rechtbank volgt niet het standpunt van eiser dat het bestreden besluit tot gevolg heeft dat de Spaanse autoriteiten eiser geen verblijfsvergunning kunnen verlenen dan wel dat de geldigheidsduur van eisers Spaanse verblijfsvergunning niet kan worden verlengd. Dit besluit ontnemt eiser dan ook niet de mogelijkheid tot het uitoefenen van familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM in Spanje. De inmenging in eisers familie- en gezinsleven is veroorzaakt door het Spaanse – op basis van de Spaanse wetgeving – genomen besluit om niet tot verlenging van de verblijfsvergunning over te gaan. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser de bescherming van artikel 8 EVRM tegenover de Spaanse autoriteiten dient in te roepen. De rechtbank gaat er op grond van het interestatelijke vertrouwensbeginsel van uit dat de Spaanse staat zijn verdragsverplichtingen jegens eiser nakomt.

Art. 8 EVRM; art. 25 lid 1 SUO

A., van Colombiaanse nationaliteit, eiser, tegen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder

I. Procesverloop

1. Eiser is bij besluit van 6 mei 1998 ongewenst verklaard. Op 11 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot opheffing van de ongewenstverklaring. Bij bezwaarschrift van 5 oktober 2004 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het niet tijdig beslissen op de aanvraag. Bij besluit van 23 december 2004 heeft verweerder het bezwaarschrift voorzover gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit gegrond verklaard en de aanvraag afgewezen.

2. Bij beroepschrift van 17 januari 2005, aangevuld bij brieven van 4 maart 2005 en 8 juli 2005 heeft eiser tegen dit besluit, voorzover strekkende tot afwijzing van de aanvraag, beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 8 maart 2005 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen.